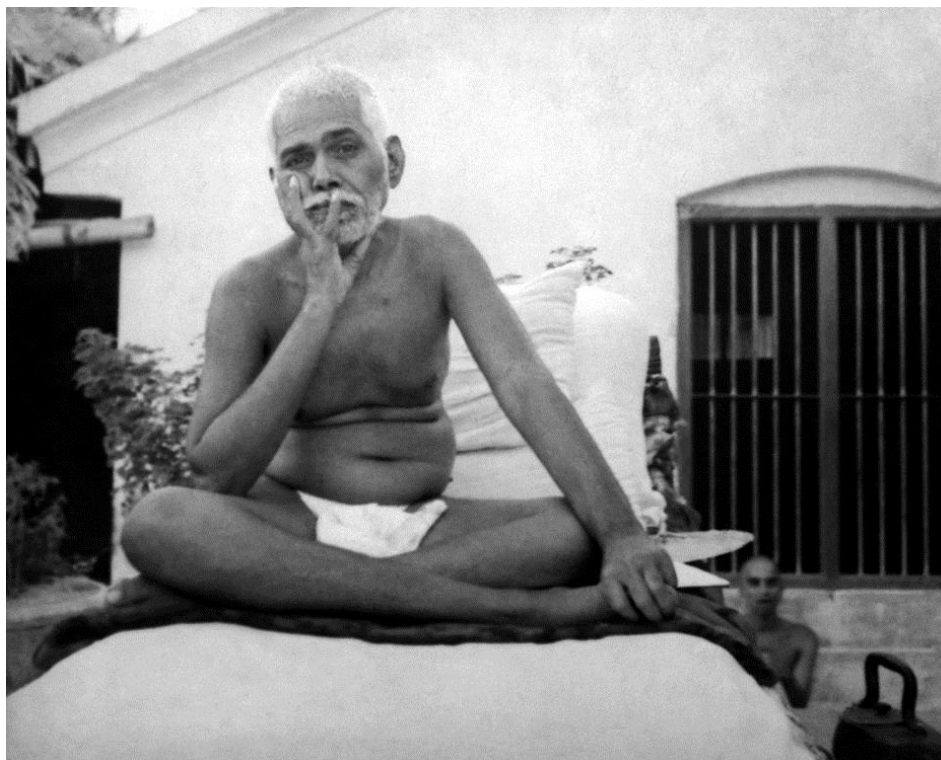

Seberealizace a odpoutanost

rozhovor Suri Nagamy s Bhagavánem

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

(překlad Rudolf Skarnitzl, článek byl zveřejněn v časopise Self-Enquiry, číslo III/2000)

Bhagaván Šrí Ramana Mahářiši

Otázka: Včera jsem se dočetla, že seberealizace, tedy osvobození duše, se dosahuje i tehdy, když tu není volnosti od připoutanosti a tužeb. Ptám se, jak tomu může být, když dávná tvrzení říkají, že znakem realizované duše, *džňánina*, je nepřipoutanost.

Mahářiši: Je pravdou, že nepřipoutanost je znakem realizované bytosti. Nicméně každá zjevná připoutanost, kterou si uvědomujeme, se týká pouze těla a nikoli pravého Já (Self). Toto poznání (*že se připoutanost týká těla*) přichází tehdy, když si člověk během svého života uvědomí a odhalí něco, co má jeho blaho naplnit. Je-li mu však předurčeno, že má být osvobozen od pozemských svazků až v okamžiku smrti, pak mívá hluboké pochopení důležitosti toho, že pravé Já je to jediné, co tu je. Když se uvádí, že osvobození může nastat i bez nepřipoutanosti a oproštění od tužeb, pak to znamená, že to nastane pouze v čase smrti. Když člověk postrádá takové porozumění, ale má vrozené kvality nepřipoutanosti a beztužebnosti, pak se tyto vlastnosti nevytratí, ale přivedou jej do nebe.

Otázka: Jak může nastat seberealizace bez nepřipoutanosti a bez oproštění se od tužeb?

Mahářiši: Nepřipoutanost, osvícení a stav bez tužeb, tato trojice není od sebe vzájemně oddělená. Když se člověk osvobodil od pochyb a od hledání odpovědí, pak navenek může sice stále vykazovat znaky připoutanosti, které mu brání v míru mysli, ale vnitřně ví, že taková připoutanost ve skutečnosti neexistuje. Následkem mocného dopadu minulých činností jedná, jakoby v něm vězely tendence – *vásany* (sklony mysli), ale, přesně řečeno, tyto připoutanosti se ho nedotýkají.

Člověk, ve kterém převažuje odpoutanost, moudrost a vyrovnaný klid, ten opravdu zažívá pokročilý stav svobody. Ti, kdož mají takové porozumění, ale jejichž dispozice je mají k tomu, aby se chovali, jako by byli připoutaní, jsou si však přece vědomi, že tyto věci ve skutečnosti neexistují. Přesně řečeno, tyto věci se jich nedotknou. I v Józe Vasiště se říká, že i ve třetím stupni osvícení ještě zbývají některé *vásany*, které je třeba vyhladit a mysl, která se má zničit. Když vyvstanou otázky „kdy bude dosažení čtvrtého stupně“ a „co je nutné pro pátý a šestý stupeň“, pak se čtenářům poskytují neurčité odpovědi. Dokud existují nejistoty, musí existovat vysvětlení. Rozplynutí všech nejistot je realizace.

Otázka: Užívá realizovaná bytost klid a mír do té míry, do jaké je volná od připoutanosti a zároveň, jak připoutanost narůstá, vzdaluje se člověk klidu?

Mahářiši: Ano, to je významem realizace.

Když toto Mahářiši pronesl, opět se ponořil do ticha.